

[Aksel Larsen.]

linger — er jeg nødt til for historieskrivningens skyld at gøre opmærksom på, at henimod afslutningen af disse forhandlinger begyndte statsministeren at redegøre for, hvad han havde talt med SF om, og blev afbrudt fra konservativt hold med spørgsmålet: vedkommer det skattereformen? Og det må jo erkendes, at det gjorde det ikke; det var boligfond og forskellige andre ting ... (Ninn-Hansen: Det er helt forkert!). Ti stille! Jeg kan da godt forstå, at statsministeren over for et sådant spørgsmål måtte tie stille, og det er ikke ganske forkert! Jeg skulle ikke have sagt dette, hvis ikke hr. Poul Møller netop havde kørt sit angreb frem, sådan som han gjorde det.

Hvad angår det, der kan siges at have forbindelse med skattereformen, altså dette med mejeriprodukters pris, dette med den kollektive trafik, dette med aviserne, dette med radio- og TV-branchen, så er det naturligvis noget, som hvert enkelt parti kunne og kan tage stilling til, og da vi talte om dette i det såkaldte ordførerudvalg, kunne man jo have sagt: vi vil være med til dette eller hint; det var konkrete ting at tage stilling til; men det havde overhovedet ikke nogen interesse på det tidspunkt. I det omfang disse partier under de hidtidige forhandlinger lod, som om de alligevel var villige til at medvirke, forsøgte de at forsinke det hele, helst at skyde reformen ud på ubestemt tid; man forlangte som betingelse for at medvirke til skattefradragsreglens afskaffelse, at den i hvert fald skulle skubbes et år yderligere ud, til trods for at alle saglige argumenter talte for at få det gennemført så snart som muligt, så man ikke skulle have et dobbelt sæt overgangsvanskeligheder i 1969.

Måske var det radikale venstre mest effektivt. Det kom i den tolvte time med et helt nyt forslag til kildeskatteordning, smed det på bordet og forlangte, at det skulle tages op til alvorlig debat og erstatte det forslag fra regeringen, vi kender, om jeg så må sige, til hudløshed. Ja, jeg skal ikke her komme nærmere ind på dette forslag og dets kumulative princip; men jeg må sige, at der havde været tid nok til igennem de sidste par år for det radikale venstre og dets skatteeksperter at regne dette ud, så man kunne være kommet med i hvert fald

tanken om det, men det kom først på et tidspunkt, hvor man vidste, at så kunne det kun virke forsinkende. Jeg kan da ikke bebrejde regeringen, at den modsatte sig det, så meget mere som alt tyder på, at det formodentlig ville være umuligt fra 1969 at overgå til kildeskat, hvis man skulle anvende dette kumulative princip, som kun kan anvendes med en meget vidtdreven indsats af datamaskiner og det til fodring af datamaskinerne nødvendige skolede personale. Dermed er princippet ikke afvist; hvis man efter indgående overvejelser skønner, at dette princip er det rigtige og bør praktiseres, så vil det være muligt at overgå til dette princip, at ændre kildeskattens praktisering, men jeg er aldeles overbevist om, at det ville ikke være muligt med den korte frist, der er.

Ja vel, vi ved det udmærket, og man behøver såmænd ikke i den grad at gøre opmærksom på det her, at socialistisk folkeparti agter at stemme for momsen, også selv om vi ikke mener, det er nogen god skat. Lad mig så imidlertid for en ordens skyld gøre opmærksom på, at vort parti aldrig i sine skatteprogrammer, aldrig i sine skatteudtalelser, aldrig i sine politiske udtalelser har sagt, at vi under alle omstændigheder ville stemme imod en merværdiafgift.

Vi har sagt, at vi ønsker ikke blot det først fornødne og det væsentlige: en reform af den direkte beskatning med genskabelse af progressionen, men vi ønsker også en reform, en rationalisering, en kulegravning, om man vil, af hele forbrugsbeskatningsområdet. Vi havde ønsket dette foretaget, før der toges stilling til moms eller ikke-moms; men tiden siden valget er gået med langtrukne og arbejdskrævende forhandlinger, hvorfor dette må gøres og vil blive gjort senere, men vil blive gjort snarest muligt.

Provenuet af momsen vil i det væsentlige blive brugt til lettelse af indkomstbeskatningen for de lave indkomster og for mellemindkomsterne; herom kan man se regeringens skitse til grundskala og til sociale kompensationer. Det er jo dette, venstre, de konservative og nu også det radikale venstre ikke kan lide; derfor stemmer de imod momsen, og derfor modsætter de sig skattereformen.

Dette betyder ikke, at socialistisk folke-